

L'excursionisme i el Folklore

Per Josep Font i de Falgàs

De sobres és conegut que en la pràctica de l'excursionisme, els homes estudiosos troben diferents caires per a desenrotllar les seves respectives aficions: Geologia, Arqueologia, Botànica, Mineralogia, Fotografia, Art, Lingüística, Folklore, etc., etc.

M'interessa de fer ressaltar el Folklore especialment, per ésser una de les seccions més limitades de la nostra Agrupació, degut segurament a la desconexença del què és el Folklore; el què tractarem de fer relluir en aquest nostre modest treball.

Folklore, aquesta paraula treta del llenguatge anglès, vol dir «saber del poble».

En dir «saber del poble», no vol dir precisament el saber aconseguit a còpia d'estudis i investigacions més o menys científiques. El Folklore constitueix el patrimoni espiritual que ens han llegat els nostres avis, i els folkloristes són els que fan reviure coses ja oblidades i els que treuen a la llum les gemmes ancestrals del saber dels nostres avant-passats.

Molt han contribuït els excursionistes a la recerca de mots, costums, adagis, supersticions, rondalles, balls i cants populars del poble català. Molt han fet, els que han practicat l'excursionisme sota aquesta bella finalitat. Moltes tradicions de la nostra terra jeien adormides en un replec de muntanya, recordant-les tan sols qualque vellet escaducer, més fort que la seva mateixa vellúria i que, mercès a ell i a les incessants investigacions dels nostres infatigables folkloristes, havem pogut arribar a trobar el fonament d'aquest gran patrimoni que forma el saber del poble català.

Quantes paraules, amarades d'un sabor intensament catalanesc, avui desusades a la ciutat, no hem sentit en el transcurs de les nostres excursions!

Quants costums no ens hem deixat perdre, altament morals, que indicaven l'estat de cultura del nostre poble, per qualsevol moderna xavacaneria!

Quantes llegendes i quants records de la vellúria hem sentit explicar, que en oir-les i recordar-les, ens transporten a aquells temps en que el ritme de la vida era suau, la gent més senzilla, i tot era animat d'un color més típic i natural!...

En aquells moments, quan hom evoca el passat i el compara amb el present, és llavors quan hom sent la nostàlgia del passat i voldria que subsistissin aquells mateixos costums per a viure uns moments amb placidesa, en-